Studio 100-baas Hans Bourlon:

‘Een reeks over de Bourlonnekes? Dat zou erg saai zijn’

Studio 100-baas Hans Bourlon. ©Diego Franssens

Rik Van Puymbroeck

05 juli 2025 05:00

‘Zonder die hond zat ik niet op je terras’, zegt Hans Bourlon, doelend op Samson. Het pluchen dier leidde naar het miljoenenbedrijf Studio 100, dat hij samen met Gert Verhulst runt. ‘Ondernemen is zoals in de brousse lopen: er kan altijd een slang in je nek vallen.'

Hoelang doet het algoritme erover voor je bij Google, via de zoekterm ‘Buxières-sous-Montaigut’, op de site van De Tijd belandt? We zijn zover nog niet, maar de inwoners van het dorp met 246 inwoners zouden vreemd opkijken. *Notre village dans ce journal belge? Oui oui*, al voor het derde jaar, dit anonieme vlekje in de Auvergne in een Belgische zakenkrant.

Als Hans Bourlon (63) via een trap uit de tunnel van het station van Clermont-Ferrand komt, schudt hij ons de hand. *‘Doctor Livingstone, I presume',* zegt hij glimlachend. Niet dat ijs veel kans heeft in deze broeierig hete buik van Frankrijk, maar gebroken is het nu zeker.

Rencontres à Buxières
In zijn buitenhuis in de stille Auvergne spreekt Rik Van Puymbroeck deze zomer met acht gasten over wat hen spijt en wat hen drijft.

We verlaten de stad richting ons dorp in de Puy-de-Dôme, de steile Puy de Dôme zelf - in tegenstelling tot het departement waaraan de berg zijn naam gaf zonder streepjes tussen Puy, de en Dôme - laten we achter ons. 'Ooit fietste ik met een groep vrienden over de bekendste Franse cols', zegt Bourlon. 'Ook de Puy de Dôme wilden we doen. Toen we hier aankwamen, bleek dat onmogelijk. Maar enkele keren per jaar mag er een beperkte groep op. Die staat dus niet op mijn palmares.'

Hijzelf stond al drie jaar op ons lijstje. In 2023 voor de eerste reeks van deze 'Rencontres à Buxières'. En vorig jaar. Over waarom dat twee jaar geleden niet lukte, schrijven we dieper in dit verhaal. Vorig jaar antwoordde hij: 'De weinige tijd die me rest deze zomer wil ik aan zee vertoeven. Ik zal er met een houten hamer een windscherm in het zand slaan. Het lijkt nietsbetekenend, maar ik heb het nodig.'

In Frankrijk is het opletten met het woord *nu*. Laat ons dus maar schrijven dat hij *maintenant* in zomerse outfit - 'is het goed dat ik mijn short aantrek?'- op het terras zit. Dat is anders dan de foto's die enkele dagen later vanuit Mannheim in Duitsland binnenlopen. In een kostuumjasje opende hij daar, amper een dikke dag na zijn verblijf in de Auvergne, Plopsaland Deutschland. Enfin, hij hield er bij de voorstelling van twee nieuwe attracties die nieuwe naam boven de doopvont.

'Plopsa is geen naam in Duitsland, nee. Daar hebben we dus veel over gediscussieerd. Maar we zien het als een kans om de naam in Europa bekend te maken. Het is een park met geschiedenis. Begin de jaren 70 trok Herr Schneider Duitsland rond met een circus met mensen met dwerggroei. Een beetje zoals Bobbejaan Schoepen vestigde hij zich uiteindelijk op één plek. In Mannheim. Het neveneffect was dat er een dorp ontstond waar die mensen met dwerggroei samenwoonden.'

Window of opportunity

De tijden veranderden, al bestaat zoiets in China nog. De Antwerpse fotografe Sanne De Wilde maakte er ooit de fotoreeks 'The Dwarf Empire'. 'Toen wij het park in 2010 overnamen, werkten twee van die mensen er nog als technicus. Vandaag zou zo'n park ondenkbaar zijn, maar voor die mensen zelf was het verdwijnen ervan een drama. Ik heb er ooit een column over geschreven. Mijn slotzin was: 'Vroeger waren ze iemand, nu zijn ze niemand.'

Het brugje is gemetseld: in Duitsland zijn Kabouter Plop en de hond Samson geen naam. Maja de Bij is dat wel, net als Wickie de Viking en de Smurfen. *Die Schlümpfe*. 'Maja is in 180 landen bekend, al is het niet overal even groot. Ooit was ik op fietsreis in Nicaragua en in een klein stadje stond een Maja-film geprogrammeerd. Ik vroeg toen bij de Duitsers op wat de winst van die film daar was. *(lacht)* 1.000 euro.'

©Diego Franssens

Misschien is dat ondernemen en leren. Ooit probeerde Studio 100 K3 in een Duitse versie te lanceren. ‘Drie sublieme zangeressen, de Duitse cultuur ligt niet zo ver van de onze, maar ze verkochten 30.000 cd’s terwijl we in Vlaanderen toen aan 3 miljoen zaten. Dan moet je kiezen: pompen of de stekker eruit. We deden het laatste. K3 overleefde wel bij ons, ook al dacht ik twintig jaar geleden dat dat eindig zou zijn. Nu denk ik anders. Ik hoop dat er op een dag grootmoeders die K3 zelf nog als kind zagen met hun kleinkinderen naar K3 zullen komen kijken. Dan heeft het iets over generaties heen betekend.’

Dat doet het nu al. In oktober begint K3 Originals, een concertenreeks in het Antwerpse Sportpaleis en de Rotterdamse Ahoy. Nu al goed voor 41 uitverkochte avonden, acht staan er nog in optie. Als die erbij komen, treden Karen, Kristel en Kathleen 49 keer op. Nu al zijn ze goed voor 600.000 tickets. ‘Onlangs zag ik professor Jean Paul Van Bendegem. Hij zei dat hij aan zeker 30.000 mensen les had gegeven. ‘Dat zijn twee sportpaleizen’, zei ik. *(lacht)* Zo had hij het nooit bekeken.’

Toen het nieuws van die reünie kwam, viel het woord nostalgie. Nu zegt hij: ‘Die term gebruik ik niet meer zo graag. Ik spreek van een carrousel. Het is iets dat over generaties meegaat.'

Profiel

Hans Bourlon (63) groeide op in Baardegem, een dorp bij Aalst. Hij studeerde filosofie, een studie die hij niet afmaakte. Hij ging aan de slag bij de VRT, waar hij al snel producer van 'Samson en Gert' werd. In 1996 richtte hij samen met Gert Verhulst en Danny Verbiest het productiehuis Studio 100 op. Hij bleef scenario's schrijven voor honderden afleveringen van onder meer 'Samson en Gert', 'Kabouter Plop' en 'Piet Piraat'. Vandaag is hij met Verhulst meerderheidsaandeelhouder van Studio 100. Hij schreef boeken en columns voor De Tijd. Hij is vader van twee kinderen.

'Het idee sluimerde al jaren, maar het was niet zo evident. Ze hadden elkaar al 15 jaar niet gezien. Voor een editie van Het Kunstuur vroeg ik Kristel (*Verbeke, red.)* om iets te vertellen bij ‘De extase’, een werk van schilder Frits Van den Berghe. Kristel maakte voor tv series over armoede, dit werkt toont een armoedig meisje dat naakt van achter een raam naar een rijke baron zwaait. Na de opname van haar bijdrage zat ik met Kristel in het Kunstuurcafé en zei: ‘*Ik heb nog een tweede vraag.’* Toen toonde ik een filmpje van 3 minuten terwijl Jelle Cleymans met Spring in het Sportpaleis optrad. Hem zag je niet, enkel dat publiek. Jelle noemde het achteraf een bekroning op wat hij zoveel jaar gedaan had. Kristel zei nee (*op de vraag of ze een reünie met K3 zag zitten, red.),* maar ik voelde een *window of opportunity.’*

Vorige zomer. Kathleen Aerts, ooit als eerste uit K3 gestapt, kwam vanuit haar woonplaats Zuid-Afrika naar België. Misschien kwam het door de zomerse warmte, maar bij een etentje bij Gert Verhulst met de drie zangeressen en Bourlon, ging dat raam open. ‘Ze zeiden alle drie volmondig ja. Al waren er enkele praktische bezwaren. Kathleen had nooit in dat K3-regenboogpakje gezongen. En konden zij, de Originals, wel liedjes zingen van hun opvolgers? ‘Waterval’ was een onwaarschijnlijke hit, maar niet van hen. Konden ze het nog fysiek aan om, zoals vroeger, zo te dansen en niet buiten adem te zingen?’

Trouw aan Baardegem

Antwoorden zullen vanavond niet over de vallei van de Auvergne schallen. Daarvoor zal het eerst herfst moeten worden, die eerste avond in het Sportpaleis. Maar dit is wel een goede plek om over nostalgie te praten.

Voor de foto's wandelen we even door Montaigut in het gouden avondlicht, dorp met al die definitief gesloten winkels. Dorp van de 86-jarige Lucette Garrido en waar een fotosessie met een bekende Belgische ondernemer haar avond breekt. Lucette zou trouwens een mooie naam zijn voor dat meisje op Van den Berghes werk. Het is bijzonder dat zo'n oud schilderij dat 'De extase' heet, de eerste steen werd voor die K3-reünie.

Het woord nostalgie valt toch nog eens als hij vertelt hoe hij in mei vorig jaar in de Antwerpse Roma zelf genoot van een concert van de oude Yes-gitarist Steve Howe. 'Je eerste muzieksmaak verlaat je niet. Ik ging naar dat concert met Jurgen Ceder (*ooit senator voor het Vlaams Belang, later N-VA-lid en nu nog medewerker van het blad 't Pallieterke, red.),* in onze jeugd speelden we samen in een groepje dat Xantippe heette. Yes was nostalgie, ja. In Het Kunstuur Café *(Het Kunstuur is Bourlons museuminitiatief in Mechelen, Hasselt en Roeselare, red.)* speelt mijn eigen Spotify-lijst met onder meer muziek van Jacques Brel, Genesis, Yes en King Crimson. Omdat al die mensen die ik daar zie stuk voor stuk bij mij in de klas bij de jezuïeten in Aalst hadden kunnen zitten.'

Bij de scouts al moest ik me omringen met de juiste mensen. Ik had twee linkerhanden.
Hans Bourlon CEO Studio 100

'Enorm trouw aan zijn jeugd en scoutsvrienden. Van Baardegem.' Een vriend van Bourlon whatsappte het en via Steve Howe en Aalst zijn we daar. In die jeugd, in Baardegem, bij de scouts, zelfs in café Maxens dat hij een tijdje openhield. Het stopte nadat er brand was uitgebroken toen bazin Marie-Jeanne haar witloof op het vuur had laten staan. 'Bekend omdat er elk jaar een veldrit door het café reed.' Wie Baardegem nu opzoekt, vindt op Wikipedia twee bekende inwoners: jurist Jan Frans Vonck - 'ik was erbij toen zijn standbeeld werd geplaatst' - en hijzelf.

Maxens is gesloopt, tot spijt van de cyclocrossers, Bourlon woont er al lang niet meer. Zijn vader was douanier. 'Na de oorlog was een functie aan de staat goed voor zekerheid. Hij deed twee examens mee: één voor cipier en één voor douanier. Hij was twee keer geslaagd en koos het tweede. Ooit werkte hij daarvoor in het Limburgse Achel, nadien verhuisde hij naar een kantoor in Aalst. Import, export, stempels. Die stabiliteit was belangrijk. Ik vroeg hem eens wat hij in de oorlog had gedaan. Hij was van 1927. Toen de Duitsers verslagen leken, had iedereen de Belgische vlag uitgehangen. Maar toen kwam het Ardennenoffensief en leken ze terug te keren. 'Ik heb de vlag ingetrokken', zei hij. Zoals iedereen. Dat zegt alles over hoe mensen zich in een oorlog gedragen. Ze willen er niets mee te maken hebben.'

Daar, in Baardegem, liggen alle kiemen van de CEO die hij vandaag is. Met drie zinnen die hij onderstreepte in het boek van de Zuid-Koreaan Rhee Kun Hoo dat hij bij heeft: 'Niemand is alleen op de wereld. De kom warme rijst die je gedachteloos naar binnen schrokt, is door heel veel handen gegaan voor die bij jou op tafel stond. Hoeveel handen zijn er wel niet nodig voor een mensenleven?' Natuurlijk de handen van zijn ouders, maar ook die van zijn grootvader, kunstschilder Jozef De Bie. Zorgde voor Bourlons kennis en liefde voor de kunst en zo voor Het Kunstuur. 'Wat je als kind opzuigt, wordt later een vuur.'

Zijn oom Mark De Bie schreef scenario's voor tv-reeksen als 'De Paradijsvogels' en 'Alfa Papa Tango'. 'Hij las cursiefjes voor op de radio. Ik herinner me dat nog goed: kwart over zes: 'Sssst, nonkel Mark op de radio.'' Die jeugd dus.

'Ik was geen tv-beest. We woonden naast een bos. Als in de zomer de bomen in blad stonden, was er amper ontvangst. Hooguit BRT en TF1, Rijsel zoals iedereen zei. Ik herinner me wel 'Sil de strandjutter' met de jonge Jan Decleir. Van 'Het zwaard van Ardoewaan' heb ik 's nachts wakker gelegen. En toen we later de Nederlandse tv hadden, rolde ik onder de zetel van het lachen met André van Duin. Maar als ik mijn moeder vraag wat voor kind ik was, zegt ze dat ik altijd in een hoekje met een boek zat. Op mijn 16de las ik de Russen. De scouts trok me wel uit die boeken. Dat was zelfontplooiing, zelfs ondernemend: ons tien dagen bezighouden op een wei. *(glimlacht)* Daar moest ik me al omringen met de juiste mensen. Ik had twee linkerhanden.'

Interessante praat

Hij vertelt over die groep Xantippe: 'Symfonische rock, stukken van veertig minuten!' Over zijn legerdienst in het Duitse Soest, waar hij een medische opleiding had: 'Ik gaf les over wat je moet doen bij een atoomaanval. Je mag me altijd bellen, als je maar niet te lang wacht.' Over optredens die hij organiseerde: 'We betaalden de groepen niet. Ze kregen driehonderd tickets die ze zelf mochten verkopen. Zo zat de zaal vol en onze bar draaide als zot.' Over de paters op school: 'Die met slechte bedoelingen waren al te oud om gevaarlijk te zijn en bovendien zaten in de Latijn-Griekse te sterke figuren. Roofdieren hebben het altijd op zwakkeren gemunt'.

Over zijn keuze om filosofie te studeren zegt hij: 'Dat leek me een logische keuze. Ik wilde schrijven, maar men verzweeg ons dat het RITCS bestond. Dat was geen katholieke school. Ik ging aan het UFSAL *(de toenmalige katholieke universiteit in Brussel, red.)* filosofie studeren, maar dat werd snel een ontnuchtering. We begonnen met vier, met Pasen was ik nog alleen.' Hij maakte de studie niet af. Er kwam geen thesis over Friedrich Nietzsche, als hij over de godsbewijzen van Thomas van Aquino praat, zegt hij: 'Ik kan u garanderen dat in een dorpscafé door de boeren interessantere praat verkocht werd.'

Leven is voor mij savoir-vivre, een leerproces. Ik ben liever 63 dan 16.
Hans Bourlon CEO Studio 100

'Ik hield niet van de filosofie die te theoretisch en te zweverig is. Voor mij is dit de waarheid: zoals alle andere dieren zitten we in onze zintuigen opgesloten. Als ik in de zomer onze kat naar een dierenhotel breng, zou ik haar graag kunnen uitleggen dat we na de congé terugkeren. Dat gaat niet. Onze logica is een paar stappen verder, maar Plato zei al dat ook wij maar schimmen zien van wat achter ons gebeurt. We zien schaduwen, de echte realiteit kennen we niet. We zijn stofjes in een gigantisch universum.'

'Augustinus zei: 'Onze kennis is een emmertje uit de oceaan.' Sommigen zien daar God in en rekenen op een leven na de dood, maar dat lijkt me zeer vreemd. Vergankelijkheid is de essentie van wie we zijn. Een bloem is maar mooi omdat ze verwelkt. Een plastic bloem lijkt nergens op. Leven is voor mij savoir-vivre, een leerproces. Ik ben liever 63 dan 16.'

Door dat emmertje in de oceaan van wijsheid komt het gesprek op 'In Orbit', het boek van Samantha Harvey over de vlucht van zes astronauten. Bourlon kent het niet, iets later laat hij het zijn directieassistente Hilde bestellen. Alweer een boek erbij, net nu hij onlangs zo'n 1.500 boeken liet ophalen. 'Ik heb jarenlang een boek per week gekocht en in een huis in Grimbergen

waar ik ooit woonde, stond nog een hele boekenkast. Het huis werd verkocht en ik ben ervoor gaan zitten.'

Twee stapels maakte hij: links wat hij wilde houden, rechts wat weg moest. Een tocht door dertig jaar boeken. Het verzameld werk van Charles Dickens was erbij. De Encyclopedia Britannica - 'nog in plastic!' - en de Russische bibliotheek van uitgeverij Van Oorschot. 'In heel wat boeken zat een kaartje op bladzijde 20. Verder was ik niet geraakt. Uiteindelijk heb ik er 150 gehouden. De Slegte heeft er zo'n tachtig kunstboeken uitgehaald en toen kwam een opkoper. Hij keek eens in één doos, telde het aantal dozen en gaf toen zijn prijs: 250 euro, voor alles. Ze gingen in zijn camionette en ik zag een heel leven van verzamelen verdwijnen.'

Maar een drang stopt nooit. 'In Orbit' komt er straks bij en dan zijn er die kunstboeken, in het bureau van Het Kunstuur goed voor een gevulde bibliotheek. 'Onlangs vroeg ik aan ChatGPT me alles te vertellen over 'De vreemdeling' van Constant Permeke. Geloof me: ChatGPT draaide de hele tijd rond de pot. Om er echt iets over te leren had ik een boek uit de jaren 30 nodig. Dat natuurlijk niet gedigitaliseerd is.'

Ensor en De Saedeleer

Tien dagen voor dit gesprek. In Mechelen schuif ik in het juiste tijdslot aan voor Het Kunstuur en in drie keer twintig minuten zie ik onder meer Arno, Bashir Abdi en Bourlon zelf via een videoprojectie vertellen over schilderijen van James Ensor, Valerius De Saedeleer en Frits Van den Berghe.

Vijf jaar geleden ging dit concept, een idee van Bourlon en zijn broer Joost, in première. Ze tonen er schilderijen van Belgische meesters uit privécollecties en uit musea. Hij noemt het een hobby. 'Ik heb totaal geen intentie om er een bedrijf van te maken.' Is het dan een opvoedkundige missie? 'De moeilijkste stap was de beslissing om mensen hun keuzevrijheid af te nemen. In een museum of een tentoonstelling beslis je zelf hoelang je naar een werk kijkt. Bij ons is het een show van een uur, maar het werkt.'

'In Mechelen komen jaarlijks 60.000 bezoekers. En op die manier krijgt, bijvoorbeeld, het werk van De Saedeleer de aandacht die het verdient. Zoek zijn schilderijen maar eens. Het oude hospitaal van Aalst heeft er, het Museum voor Schone Kunsten Gent heeft er twee, het Koninklijk Museum voor Schone Kunsten Antwerpen één, in Brussel zit het in stockage en Mu.ZEE Oostende is dicht voor verbouwingen.'

©Diego Franssens

Een anekdote: De Saedeleer woonde in Etikhove, vlak bij de Taaienberg. Voor wielerliefhebbers is dat de berg van Tom Boonen, daarom liet Bourlon Boonen ooit een verhaal vertellen bij een werk van de schilder. ‘Zou De Saedeleer ooit naar de koers gekeken hebben?’, vroeg Boonen zich af. ‘Een journalist van De Standaard zocht het uit en wat bleek: toen De Saedeleer leefde, passeerde de Ronde van Vlaanderen nog niet op de Taaienberg. Toms droom was om ooit een standbeeld op die berg te hebben en samen met de gemeente Maarkedal hebben wij dat met Het Kunstuur gerealiseerd. Er waren verschillende ontwerpen, Tom koos voor een beeld van zijn twee benen. Dat verraste me, maar ik vind het prachtig. Er zit meer in een Boonen dan je denkt.’

In Het Kunstuur hangt soms een werk dat hij, al dan niet samen met zijn broer, kocht. ‘Het hanengevecht in Vlaanderen’, een werk uit 1882 van Emile Claus is er zo een. Lag jarenlang opgerold in de kelder van het kasteel van Potegem in Waregem. Waarom hangt het niet boven zijn bureau? ‘Ik vind dat kunst niet in een huiskamer thuishoort. Mensen moeten het zien. (*lacht)* Bovendien wil ik niet de hele tijd schrik hebben dat iemand een bal in mijn Permeke gooit.’

Dat zou een van zijn zonen kunnen zijn, maar dit schrijven is al bijna off the record. Ooit maakte Bourlon de keuze om niet over privézaken te praten. Uitzonderlijk vertelde hij eens over Abdulfatah, de Somalische vluchteling van wie hij al jaren peter is. Meer niet. ‘Ik bewaak die grens stevig, anders kan ik niet terug. Een reeks over de Bourlonnekes (*naar analogie met de reeks over ‘De Verhulstjes’, red.)* zit er niet in. (*lacht)* Dat zou ook heel saai zijn.’

Weinig woorden

Ziedaar de spreidstand die de buitenwereld meent te zien. Hij is de kunstminnende CEO van Studio 100 die het liefst op de achtergrond blijft, Gert Verhulst is Gert Verhulst. Toch zijn ze al bijna veertig jaar een duo.

'We hebben heel veel gemeenschappelijk', zegt Bourlon. 'Hij is van de stad en ik van een dorp, maar onze afkomst is eenvoudig. En ik vind Gert Verhulst een hele grote meneer. Iemand die me nog elke week verrast. Iemand die heel lang als een halve clown naast een hond zat, is nu een respectabele talkshowhost bij wie ministers hun hart komen luchten. Als geen ander voelt hij de ruggengraat van Vlaanderen aan.'

Ik vind Gert Verhulst een hele grote meneer. Iemand die me nog elke week verrast.
***Hans Bourlon* CEO Studio 100**

'Wij zijn mannen van weinig woorden, maar ik kan me niet één hoogoplopende discussie herinneren. De eerste keer dat ik Gert zag, herinner ik me nog exact. Hij presenteerde 'Speel op Sport' en vanuit mijn scoutsachtergrond werd ik door producent Lambert Van der Sype gerekruteerd om daaraan mee te werken. Lambert kwam me thuis ophalen voor een opname aan een zwembad bij het Muziekbos en toen ik naar zijn auto stapte, zat de zon achter me. 'Het is alsof de zon in mijn auto stapt', zei hij. Toen we daar waren, was de eerste mens aan wie ik voorgesteld werd Gert Verhulst.'

Niet veel later ontstond een idee. Verhulst was omroeper geworden en voor de kerstperiode van 1989 stelde hij voor de aankondigingen van de kinderprogramma's te doen met een pluchen dier naast zich. 'Ik wist dat Danny Verbiest een poppentheater had, maar hij had toen even niets omhanden. Ik heb Gert gezegd dat hij eens met Danny moest spreken en zo maakte die de eerste Samson. Wat iedereen vergeten is, is dat ook Andrea Croonenberghs en Johan Verstreken nog met Samson naast zich gepresenteerd hebben.'

'Zonder die hond zat ik niet op je terras', zegt hij dan. En dat is zo. Die hond, waarvan er door jaren gebruik en slijtage door de wasmachine natuurlijk wel enkele gemaakt zijn - 'Danny Verbiest koesterde de originele nadien thuis' - was het begin van wat Studio 100 nu is. Er werken 1.500 mensen vast in dienst, in totaal werkt men met 4.000 contractuelen, vorig jaar was het bedrijf goed voor een omzet van 260 miljoen euro, er zijn vertakkingen tot in Australië. Hij is 63. Hoe ziet hij de opvolging? 'We zijn geen familiebedrijf, maar Gert en ik hebben samen 51 procent van de aandelen. Maar wat na ons? Dat is nu niet helder. We weten het nog niet en dat is geen schande.'

Dat ding uit China

Dat je niet alles zelf in de hand houdt, weet Bourlon. In 2014 verongelukte een meisje in hun park in Duitsland. Hij schreef er een column over onder de titel 'Lacrimosa': '174 miljoen keer is iemand in een attractie gestapt, zonder noemenswaardige problemen. Thuis de trap af lopen is gevaarlijker. Maar wat betekenen statistieken als dat ene cijfertje een kind is, een meisje van elf? Er blijft alleen een rauwe werkelijkheid waar niets je op kan voorbereiden.'

De economische werkloosheid redde ons tijdens corona en ik vind het bizar dat de regering-De Croo vier jaar later toch werd afgestraft. Wat ik nu zeg, heb ik nergens gelezen: 'Dank u, jullie hebben voor ons gezorgd.'
Hans Bourlon CEO Studio 100

Dan, in 2020, ging de telefoon. Het was 13 maart, zijn verjaardag. ‘Pieter De Crem aan de lijn. Hij was minister van Binnenlandse Zaken in de regering van die Waalse mevrouw *(Sophie Wilmès, red.)* en zei: ‘Hans, ik weet dat jullie grote shows hebben in Puurs. Maar schrik niet: vanaf volgende week mogen er maar duizend mensen binnen en de week daarop niemand. Denk na en bereid je voor.''

'In februari was ik zelf nog in China geweest. Daar was corona al, maar niet in de regio waar ik was. Wij in het Westen dachten allemaal dat dat ver van ons bed was. Zelfs op 13 maart schatte niemand de situatie zo zwaar in. De Crem sprak van een week of twee, hooguit een maand. We hadden net Soudal en 3d aan boord als nieuwe aandeelhouders en geen enkele van die adviseurs legde ‘dat ding uit China’ op tafel.’

Wat ‘dat ding uit China’ veroorzaakte, is bekend. Studio 100 zag 40 miljoen euro verdampen. Honderdduizenden mensen hadden tickets die later omgeboekt moesten worden, ‘sommige tot vier keer’. Het bedrijf moest afscheid nemen van tientallen werknemers.

‘Ondernemen is zoals in de brousse lopen: er kan altijd een slang in je nek vallen. De overheid verdient een pluim voor haar aanpak. De economische werkloosheid redde ons en ik vind het bizar dat de regering-De Croo vier jaar later toch werd afgestraft. Wat ik nu zeg, heb ik nergens gelezen: ‘Dank u, jullie hebben voor ons gezorgd.’ Zijn eigen bijdrage leverde hij als vrijwilliger in het vaccinatiecentrum in de Mechelse Nekkerhal. Vijf maanden begeleidde hij mensen na hun prik naar een stoel. ‘Ik had tijd en dat was mijn kleine steentje.’

Altijd verantwoordelijk

We zijn terug aan het begin van dit verhaal. Waarom Bourlon in 2023 niet op dit terras kon zitten, had met zo’n slang in de nek te maken. In de lente van dat jaar bracht De Tijd het verhaal over het toxische leiderschap van de toenmalige Plopsa-CEO Steve Van den Kerkhof.

De man is ontslagen, maar twee jaar later wil Bourlon dat beeld van die slang hier niet gebruiken. ‘Het was eerder een grote ontgoocheling. Hij was een man die ik zeer lang kende. De belangrijkere vraag was: waar zat onze verantwoordelijkheid? Je bent als baas in se altijd verantwoordelijk.’

©Diego Franssens

‘Als ik deze stylo tijdens dit gesprek voortdurend een halve centimeter verschuif, ligt hij op het einde aan de andere kant van de tafel. Zonder dat je dat hebt gezien. Wat jouw collega uitbracht, wisten we niet. We zijn een heel visibel bedrijf en proberen voor rechtvaardigheid te staan. Aan zelf ontslag nemen heb ik niet één keer gedacht. Alleen aan hoe ik dit kon oplossen. We hebben lessen getrokken en kijken vooruit. Maar dit was veruit het zwaarste dat ik ooit meemaakte en het litteken blijft.'

In zijn short heeft Bourlon de hitte doorstaan. Beter dan de Franse spoorwegen, zijn trein vanuit Clermont-Ferrand terug naar huis is afgeschaft. Gelukkig is er Hilde, zijn assistente, die betrouwbaar en secuur zoals ze al 25 jaar voor hem werkt, een oplossing vindt. Daarvoor moeten we wel naar Lyon, 240 kilometer verderop, waar de TGV hem opwacht. Dat kan net voor het indrukwekkendste onweer ooit.

Wij halen Buxières-sous-Montaigut veilig. Hij is - zo zien we enkele dagen later - op tijd in Mannheim. Een beetje op de achtergrond. ‘Mijn vader, die 93 is geworden, zei altijd: 'Voeten op de grond, niet boven het maaiveld uitsteken.' (*glimlacht)* Zelfs dat ik op jouw terras zou zitten, had hij niet oké gevonden.’

Les grandes vacances

Hebt u een band met Frankrijk?

‘Als kind gingen we op vakantie naar Bredene. Half augustus reed mijn vader dan even naar huis om uit de eigen tuin patatten te halen. Dat was goedkoper dan in de winkel. Ik hield er een levenslange band met de zee aan over.'

'Maar toen ik 18 was, deed ik met de scouts een trektocht door Bretagne en nadien fietste ik veel in Frankrijk. Door alle streken van dit land, ook door de Auvergne. Geert Noels (econoom en oprichter van de vermogensbeheerder Econopolis, red.) maakte me warm voor het fietsen. Jaarlijks deden we een tocht over de Alpen. Al die cols heb ik gedaan, maar ik zat wel 'in de bus': ik ging nooit in het rood en 5 kilometer per uur is net genoeg om niet achteruit te gaan en erover te geraken.'

'Ergens in de jaren 90 kocht ik een motor. Wat gek is: de meesten doen dat als ze vijftig zijn. Die motor zette ik op de trein naar Avignon en vanaf daar maakte ik tiendaagse ritten. Elke keuze, links of rechts, kon ik helemaal zelf maken. Hoe vaak maak je dat mee in je leven?’

Welk boek hebt u bij?

‘Mijn reistas zat vol Humo’s, Knacks, De Groene Amsterdammers en krantenartikelen die ik nog moest lezen. De helft heb ik dus in de trein achtergelaten. Maar ik heb ook het boek van de Zuid-Koreaanse schrijver Rhee Kun Hoo mee. ‘Als je toch honderd wordt, kun je net zo goed gelukkig zijn’, is de titel.'

'Elk boek is voor mij een werkboek. Ik onderlijn en schrijf er voortdurend in. Dingen die ik de moeite vind of die ik kan gebruiken ter inspiratie als ik zelf ga schrijven of voor Het Kunstuur. Kijk, hier schreef ik: ‘Kist om te oefenen.’ Zuid-Koreanen oefenen voor de dood door al een kist in de woonkamer te zetten en daar af en toe in te liggen.’

‘Het is een boek dat benadrukt dat ook de laatste dertig jaar van je leven van belang zijn. Voor sommigen is hun pensioen een bevrijding, voor anderen is het de rode kaart. Ze worden van het veld gestuurd omdat ze te oud zijn voor de job. Als strepen van hun schouders vallen, schiet er niets meer over. Dit boek toont dat er wél nog veel kan.’

Hebt u een terugtrekplek?

‘De Ardennen. Toen wij de Watervallen van Coo overnamen, hoorde bij dat bedrijf een woning. Maar Studio 100, waarin toen BNP Paribas als aandeelhouder zat, wilde dat afstoten. Terecht.

Gert en ik namen dat huis over en later nam ik het van Gert over. Ik ga er graag heen. Om te wandelen vooral.'
'Ik wandel graag en veel. Bij Studio 100 zijn de parkeerplaatsen van de directie het verst gelegen, dat zijn al duizend stappen die ik sowieso heb gezet. Mijn stappenteller tikt ook aan als ik fiets. (lacht) Maar ik moet eerlijk toegeven: als ik in Antwerpen de overzet over de Schelde naar Linkeroever neem, zit ik voortdurend mijn been op en neer te bewegen. Dat zijn ook extra stappen. Zo zie je maar dat een mens zichzelf constant bedriegt.'

Bron: De Tijd